
Lov er Liv

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "Lov er Liv", i: *Mindeudgave Digte*, side: 280, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

Lov er Liv

I kaster mod mit Ansigt Ord af Syre
og trækker bange uden om Klør Knægt:
„Din Tale er i Danmark uden Vægt,
for du er fjendsk imod vort Folkestyre.“
Ak, I ta’er fejl, grotesk, fantastisk fejl,
nu er det jer, der svigter Folkestyret
og flygter fra jer selv for fulde Sejl,
og mig, der har det inderligt bedyret.

Javisst, før slog jeg til det med min Plejl
for Kom at banke ud paa Ladebunden.
Og skal jeg leve, opgaar atter Stunden
– maaske – til haardt at hugge mod dets Fejl.
Men hvad vi før i Tiden kunde mene,
I, Landsmænd! jeg! aah, stryg det med et Smil.
Hvad nu maa spørges om, er dette ene:
Hvad blev du af den niende April?

Vi kan for Tiden ikke gi’ Komedie,
om Folkestyre eller Diktatur
er hensigtsmæssigst eller et helt tredie.
Derom maa vi nu tie som en Mur,
saalænge Natten slider vore Kræfter,
og Rovdyr lurder paa en indre Splid,
hvor de kan naa at hugge sig den Bid,
de spille Kløerne saa længe efter.

Vi maa med Kærlighedens Tro og Trods
– og Sandheds Aand skal gøre den forvoven –
kun holde fast ved det, der holder os,
og, Landsmænd, det er Loven, Loven, Loven.
Om god, om daarlig, gem den Sag til siden,
naar ingen udefra er indenfor.
Vort eget maa vi ordne selv. For Tiden
er Loven god; thi den er dansk og vor.

Saa staa da Vagt omkring den, danske Mænd,
hold Synet klart og skarpt trods Taagedunster,
og hæft Forrædemavnet haardt paa den,
der vil med Loven drive Abekunster.
Med den i Hjertet kan i Kamp vi gaa
ej blot for først og sidst at redde Skuden.
Vi vil – vi vil, at Danmark skal bestaa.
Men: dø med Ære før end leve uden.

At dø! Vi Kristne tror jo ej paa Døden,
men paa det dybe Ord fra Nazareth,
at vil du leve, da er det fornøden
at sætte Livet ind paa Dødens Bræt.
Vi tror, at Lov er Liv, og den, der svigter
sin Livslov, han skal raadne indefra.
Til Livet for vort Land det dybest sigter,
naar Loven kompromisløst faar vort Ja.

Men svarer I mig: „Du kan sagtens tale,
du sidder jo behænde udenfor.
En Kok paa Hjal har nemt nok for at gale.
Men Døgnets trælse Mandedont er vor.
Vi synes: faar vi blot det til at glide,
har egentlig vi ganske godt det gjort.
At handle, saa vi fejes brat til Side,
er halsløs Gerning. Kan det gavne stort?“

Saa svarer jeg jer Ja af al min Styrke:
„Det tror jeg fuldt og fast, det gavner stort.“
De Idealer, du fik Kald at dyrke,
lad andre om at sætte dem paa Port.
Tro ikke, at med ubesmittet Aande
dit Hjertes Nej kan bli' din Læbes Ja.
Hvis du vil gaa den sorte Mand tilhaande,
skal du erfare, at det smitter af.

At ville Sejr og spare sig for Kampen
er Gift for Folkets Sjæl og Daarespil.
O blinde Danmark, tro mig dog, din Stampen
mod Brodden fører ingen Steder til.
Her staar du ved Damascusportens Tilje,
hvor Skæl fra Øjnene dig falde skal.
Omvend dig da, giv Sandheden din Vilje!
da bli'r din Fremtid stor og højt dit Kald.